

disse mine Udtalelser maatte føre til, at der maatte finde en større Anerkjendelse Sted af den Virksomhed, der udøves fra Communalbestyrelsens Side. Det er ganske vist, at den er forbunden med store Byrder, men jeg er overbevist om, at Mange her i Salen ikke ville finde det ret at sige, at man ikke behøver at erkende det som Andet end en Byrde; det er noget Mere, man har Lov til at vente, at Communalbestyrelsen netop i samme Grad, som den mødes med Tillid, føler sit Ansvar.

Røfod: Jeg kan ikke have Noget imod at gaae ind paa en Indtægtskfat, naar man kunde faae den — saaledes som den høitærede Finantsminister nylig sagde — fastsat med en Slags gjennemsnitlig Retfærdighed, og uagtet alle de Udtalelser, der ere faldne mod det foreliggende Lovforslags enkelte Forskrifter — de fremkomne Anker derimod kunne nu være meer eller mindre berettigede — saa er der dog eet Punkt, som jeg skal berøre, da det indeholder en stor Grundsatning, som jeg ikke kan forlige mig med, men som dog af tidligere ærede Talere enten af Bigegyldighed eller af Barfomhed hidtil fuldkommen er forbigaaet; jeg skal omtale det, fordi det er en Betingelse for, at jeg kan give Loven min Stemme, uden Hensyn til, hvad Stikfelse den forøvrigt vil faae, og idet jeg kun berører dette ene Punkt, vil jeg kunne fatte mig i største Korthed. Der staar nemlig i § 4 den fuldstændig rigtige Forskrift, at Enhver, der har Indtægt, er uden Hensyn til Stand osv. undergivet Skatteansættelse; og dette kan sammenholdes med § 2, som ligeledes indeholder den fuldstændig rigtige Forskrift, at Indkomstskat svares af „al Indtægt“ osv., og at skattepligtig er saaledes navnlig Indtægten af et Embede osv. Det er en Forskrift, som jeg selvfølgelig er fuldstændig enig i; men i § 5 finder jeg en stik modsat Forskrift, idet der staar, at fritagen for at svare Indkomstskat er „Civillisten“ osv.; at altsaa den største Indtægt i Landet skal holdes skattefri! Rigets høieste, indtægtsrigeste Embede skal ikke være skattepligtigt efter det foreliggende Lovforslag! Jeg veed meget godt, at denne Bestemmelse er en Gjenganger fra den tidligere Indkomst-

skattelov af 25de Juli 1867, som jo sandsynligvis i Genhold til „Forslag til Lov om en overordentlig Skat for Finantsaaret 1870—71“ vil blive udvidet til at gjælde ogsaa for Finantsaaret 1870—71. Jeg veed — siger jeg — at dette er en Gjenganger derfra; men disse Skattelove ere, om jeg saa maa sige, kun midlertidige, de gives kun for et vist udpeget Finantsaar. Det foreliggende Forslag derimod udgiver sig for et Forslag til Lov, der indeholder Regler for Udskrivningen af Indkomstskat, og § 1 siger, at naar det ved Lov er bestemt, at Indkomstskat skal udredes, saa bliver Skatten at udskrive efter Reglerne i nærværende Lov. § 1 stempler altsaa nærværende Lov med et Slags Præg af Varighed. Nu vilde jeg nødig have, at den Grundsatning skal slaes fast, at den største Indtægt i Landet, det indtægtsrigeste Embede skal være fri for at svare Indtægtskfat. Jeg skal aldeles ikke omtale det Mærkelige ved, at man igjennem denne Lovbestemmelse i § 5 vil affære Statens Doerhoved Leilighed til i Gjerningen at vise, at han er villig til at dele Dødt og Godt, saavel Afgiftsnydelse som Indtægtsnydelse, med Folket, med dem, der have smaa Indtægter og derfor ogsaa kun kunne taale smaa Udgifter. Det forekommer mig som sagt at være et alene et Brud paa den Grundtanke, som Loven ellers søger at virkeliggjøre, at Enhver skal svare Skat efter sin Cone, men tillige et Brud paa den forholdsvisse eller gjennemsnitlige Retfærdighed, som Finantsministeren paa andre Steder i Lovforslaget har søgt at fyldestgjøre, og hvorfor jeg skal yde den ærede Minister min hjerteligste Tak. — Nu venter jeg mig visstelig en Indvending herimod. Der er uden tvivl dem, der ville sige: vistnok er „Civillisten“, vistnok er denne Hofholdsindtægt, denne Kongelønning, eller hvad for et mere eller mindre godt dansk Navn man nu vil give den, større end alle andre Indtægter og Embedslønninger her i Landet, som ere undergivne Indtægtskfat, men naar man tager alle Omstændigheder i Betragtning, kan den dog ingenlunde siges at være rimelig, den taaler alligevel ikke, hvor høt den endogsaa er, at svare Skat. Jeg vil da hertil kun flygtigt minde de Herrer om, at ifølge Loven af 17de